

2. Za każdą godzinę pilnowania ponad 8 godzin na dobę (bądź ponad 6 godzin w sobotę) do pełnych 12 godzin na dobę dozorczy otrzymują zasadnicze wynagrodzenie godzinowe powiększone o 10%, tj. po 1 zł 47 gr za godzinę.

3. Za godziny nadliczbowe, przekraczające 72-godzinną normę tygodniowo, wynagrodzenie oblicza się według zasad art. 16 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 94, poz. 734, z 1934 r. Nr 110, poz. 976,

z 1936 r. Nr 28, poz. 222, z 1945 r. Nr 21, poz. 117, z 1946 r. Nr 51, poz. 285 oraz z 1950 r. Nr 13, poz. 122).

4. Do obliczenia dodatkowego wynagrodzenia godzinowego w przypadkach wymienionych w ust. 2 i 3 przyjmuje się jako zasadnicze wynagrodzenie godzinowe kwotę 1 zł 34 gr.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Minister Finansów: w z. E. Droźniak

169

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 22 stycznia 1951 r.

w sprawie trybu udzielania kredytów antycypacyjnych na poczet amortyzacji roku następnego bez obowiązku uzyskania uprzedniej zgody Ministerstwa Finansów.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 188) oraz w związku z § 74 instrukcji Nr 30 Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego o ogólnych zasadach planowania, wykonywania i finansowania remontów obiektów majątku trwałego jednostek gospodarki narodowej, zatwierdzonej zarządzeniem Nr 179 Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 21 lipca 1950 r. w sprawie ogólnych zasad planowania, wykonywania i finansowania remontów, zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się następujący tryb postępowania przy udzielaniu przedsiębiorstwom państwowym działającym na zasadzie rozrachunku gospodarczego kredytu antycypacyjnego na poczet amortyzacji roku następnego bez obowiązku uzyskania uprzedniej zgody Ministerstwa Finansów.

§ 2. Kierownictwo przedsiębiorstwa, któremu ma być udzielony kredyt antycypacyjny w omawianym trybie, sporządza protokół konieczności i pilności remontu, w którym:

- stwierdza i motywuje konieczność i pilność remontu;
- określa szkody gospodarcze, jakie mogą wynikać na skutek zwłoki w wykonaniu remontu;
- stwierdza niemożność zaniechania realizacji innego planowanego na dany rok remontu bez szkody gospodarczej;
- stwierdza, że posiadane na rachunku kapitałnych remontów środki zostały już w całości pełni zaangażowane na inne remonty, jak również że kredyt antycypacyjny na amortyzację roku bieżącego został w całości zaangażowany bądź już wykorzystany;
- stwierdza, iż należności za omawiany remont muszą być uregulowane w terminie nie pozwa-

lającym na zachowanie normalnego trybu, ustalonego dla udzielania kredytu antycypacyjnego na poczet amortyzacji roku następnego.

§ 3. 1. Protokół, o którym mowa w § 2, przedsiębiorstwo przesyła do swej jednostki nadrzędnej, uprawnionej do zatwierdzania wprowadzonych zmian w planach rzeczowo-finansowych kapitałnych remontów.

2. Jednostka, wymieniona w ust. 1, stwierdza na otrzymanym protokole fakt, że:

- wszelkie możliwości przeniesień środków na finansowanie remontów z innych podległych jej przedsiębiorstw zostały w danym roku wyczerpane;
- przytoczone przez przedsiębiorstwo w protokole okoliczności uzasadniają zastosowanie uproszczonego trybu udzielenia kredytu antycypacyjnego na poczet amortyzacji roku następnego.

§ 4. Protokół ze stwierdzeniami omówionymi w § 3 właściwa jednostka nadrzędna przesyła do banku, finansującego przedsiębiorstwo, dla którego stanowi on podstawę do udzielenia kredytu.

§ 5. Kredyt antycypacyjny, o którym mowa w niniejszym zarządzeniu, nie może przekroczyć 15% części planowanej na bieżący rok amortyzacji, przeznaczonej na kapitałne remonty.

§ 6. O udzieleniu przedsiębiorstwu kredytu antycypacyjnego na poczet amortyzacji roku następnego w trybie określonym niniejszym zarządzeniem właściwy oddział banku zawiadamia swoją centralę, która z kolei zawiadamia o tym Państwową Komisję Planowania Gospodarczego i Ministerstwo Finansów.

§ 7. Udzielanie przez właściwe jednostki nadrzędne przedsiębiorstw stwierdzeń na protokole faktów, o których mowa w § 3 ust. 2, mimo braku odpowiedniego dla nich uzasadnienia, uważane będzie za przekroczenie dyscypliny finansowej.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. E. Droźniak

170

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 9 lutego 1951 r.

w sprawie ulg podatkowych dla duchownych, pełniących funkcje duszpasterskie na obszarze Ziemi Odzyskanych.

W związku z uchwałą Nr 61 Prezydium Rządu z dnia 31 stycznia 1951 r. w sprawie ulg podatkowych dla duchownych, pełniących funkcje duszpasterskie na

obszarze Ziemi Odzyskanych (Monitor Polski Nr A-10, poz. 152), na podstawie art. 3 ust. 2 i art. 35 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach po-

datkowych (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 452) zarządza się, co następuje:

§ 1. Upoważnia się prezydium rad narodowych powiatowych oraz miejskich w miastach stanowiących powiaty miejskie do ustalania na podstawie art. 3 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 452) — duchownym, pełniącym funkcje duszpasterskie na obszarze Ziemi Odzyskanych, zobowiązań podatkowych za rok podatkowy 1951:

- 1) w podatku gruntowym — w wysokości 25% należnego podatku przypadającego od położonych na tych ziemiach gospodarstw rolnych, poręczonych przez Państwo proboszczom jako podstawa zaopatrzenia,
- 2) w podatku dochodowym — w wysokości 25% należnego podatku.

§ 2. Upoważnia się prezydium rad narodowych po-

wiatowych oraz miejskich w miastach stanowiących powiaty miejskie do umarzania na podstawie art. 35 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych — duchownym, określonym w § 1, należnego (nie zapłaconego) za czas do dnia 31 grudnia 1950 r. podatku dochodowego oraz przypadającego od gospodarstw rolnych, o których mowa w § 1 pkt 1, podatku gruntowego i wkładów oszczędnościowych na fundusz B Społecznego Funduszu Oszczędnościowego.

§ 3. Ulgi, o których mowa w §§ 1 i 2, mogą być przyznawane z urzędu bądź na wniosek zainteresowanych podatników.

§ 4. Zarządzenie dotyczy duchownych, pełniących funkcje duszpasterskie na obszarze Ziemi Odzyskanych.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Minister Finansów: w z. E. Droźniak

171

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 21 stycznia 1951 r.

w sprawie ustanowienia i zakresu działania inspektorów gospodarki samochodowej.

Na podstawie art. 1 i art. 2 pkt 4 i 5 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o organizacji administracji i gospodarki motoryzacyjnej w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 58) oraz w wykonaniu uchwały Prezydium Rządu z dnia 14 grudnia 1950 r. w sprawie powołania inspektorów gospodarki samochodowej (Monitor Polski Nr A—133, poz. 1698) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy prezydiach wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi) ustanawia się w oddziałach gospodarki samochodowej wydziałów komunikacyjnych stanowiska inspektorów gospodarki samochodowej.

§ 2. Inspektorów gospodarki samochodowej powołuje i odwołuje Minister Komunikacji na wniosek prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rad narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi) w ramach etatów osobowych, zatwierdzonych na jego wniosek przez Prezesa Rady Ministrów.

§ 3. Do zakresu działania inspektorów gospodarki samochodowej należy kontrola gospodarki samochodowej urzędów, przedsiębiorstw państwowych, spółdzielczych, central spółdzielczo-państwowych, spółek prawnych, w których udział Skarbu Państwa jest większy niż 50%, i nie uspołecznionych przedsiębiorstw transportu samochodowego oraz instruowanie zatrudnionych w tej gospodarce kierowców i innych pracowników samochodowych.

§ 4. Określone w § 3 zadania wykonują inspektorzy gospodarki samochodowej przez:

- 1) badanie ewidencji i dokumentacji dotyczącej eksploatacji i obsługi technicznej pojazdów samochodowych pod względem prawidłowości i terminowości ich prowadzenia;
- 2) badanie sprawozdawczości z zakresu eksploatacji i obsługi technicznej pojazdów samochodowych pod względem ich prawidłowości i terminowości;
- 3) kontrolę zużycia materiałów pędnych, smarów, ogumienia i innych materiałów eksploatacyjnych oraz sposobu gospodarowania nimi;
- 4) kontrolę gospodarki częściami zamiennymi i zespołami pojazdów samochodowych pod względem

prawidłowości ich magazynowania i użytkowania;

5) badanie stanu technicznego pojazdów samochodowych oraz dokonywanych przy nich zabiegów obsługi technicznej i napraw pod względem ich planowości, terminowości, celowości i jakości;

6) badanie garaży, zajezdni, stacyj obsługi i warsztatów samochodowych pod względem:

- a) właściwego wykorzystania ich pomieszczeń i zabudowań,
- b) właściwego wykorzystania ich urządzeń obsługowych i naprawczych zarówno co do ich ilości jak i rodzaju,
- c) właściwego rozplanowania urządzeń obsługowych i naprawczych co do przebiegu procesów technologicznych zabiegów, którym służą;

7) badanie gotowości technicznej pojazdów samochodowych;

8) badanie prawidłowości wykorzystania taboru pod względem:

- a) stosowania do transportu pojazdów samochodowych o właściwościach technicznych odpowiadających rodzajowi transportu,
- b) wykorzystania ładowności pojazdów samochodowych;

9) kontrolę stosowania przepisów o używaniu pojazdów samochodowych;

10) kontrolę właściwego zatrudnienia kierowców i praktykantów na kierowców zawodowych;

11) instruowanie kierowców i innych pracowników zatrudnionych przy eksploatacji pojazdów samochodowych przy sposobności wykonywania czynności wyliczonych w poprzednich punktach z wyjątkiem pkt 6;

12) inne czynności zleczone przez Ministerstwo Komunikacji.

§ 5. 1. Inspektorzy gospodarki samochodowej wykonują swoje zadania:

1) przez wizytację garaży, zajezdni, stacyj obsługi, warsztatów i wszelkich innych miejsc eksploatacji pojazdów samochodowych;

2) przez doraźną kontrolę przeprowadzaną na drogach publicznych.